

get) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* i den affattelse, hvori det foreligger efter 2. behandling.

Et *tredje mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) stemmer for de af mindretallet stillede ændringsforslag, men indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling og ønsker at udtale følgende:

Lovforslaget er stort set identisk med det forslag, som er indeholdt i betænkningen om en ny dagpengeordning. Den blev offentliggjort juni 1989 og var produceret af et udvalg, der bl.a. bestod af repræsentanter for LO, Dansk Arbejdsgiverforening, Kommunernes Landsforening samt diverse afdelinger af centraladministrationen. Allerede på dette tidspunkt advarede SF mod flere meget problematiske forslag i det nye bud på en sygedagpengeordning. Under 1. behandling i Folketinget gennemgik SF en del af problemerne.

Forslaget om at indføre en ny varighedsbegrænsning på 52 uger for modtagelse af sygedagpenge betyder for SF at se, at sandsynligvis mange mennesker risikerer at komme i en ganske alvorlig klemme. Det er ganske vist filosofien, at man efter et år på sygedagpenge enten skal have førtidspension eller den nye revalideringsydelse. Samtidig bliver der imidlertid opereret med merudgifter til kontanthjælp. Det må naturligvis betyde, at nogle langtidssyge ender i bistandssystemet eller ingenting, hvis de f.eks. er så »uheldige« at have en ægtefælle med en lønindtægt. Hertil kommer, at man ikke på nogen måde har krav på revalidering. Det er op til et skøn. Det betyder givet, at endnu flere kommer på kontanthjælp, end producenterne af dette lovforslag har forestillet sig, dengang de sad ved deres skriveborde med fyldepen og lineal og sammensatte teksten. Det er en betingelse for SF, at ingen ender på kontanthjælp, og det undrer os, at Socialdemokratiet ikke stiller samme betingelse.

Skal der indføres en ny varighedsbegrænsning, må kommunen efter SF's opfattelse være forpligtet til at foretage en erhvervsvurdering, der afklarer, om den syge kan forventes at blive rask med mulighed for at vende tilbage til arbejdsmarkedet uden videre foranstaltninger,

eller om den pågældende skal have et revalideringstilbud. Endelig kan der være tale om, at der skal ske indstilling til førtidspension. Er den helbreds-mæssige tilstand ikke afklaret i en grad, så erhvervsvurderingen kan foretages, skal retten til sygedagpenge fortsætte, indtil en afklaring kan ske. SF stillede ændringsforslag til 2. behandling i overensstemmelse med dette grundsynspunkt. Det blev desværre forkastet. Ikke engang Socialdemokratiet kunne af uransagelige grunde støtte det, men stemte direkte imod.

Det skal nævnes, at socialministeren via et ændringsforslag har imødekommet et af SF's kritikpunkter, nemlig at alvorligt og langvarigt syge, der er under behandling på tidspunktet for varighedsbegrænsningens indtræden, nu bliver omfattet af en dispensationsbestemmelse, så de i hvert fald i en periode fortsat modtager sygedagpenge.

Forslaget indeholder også et skærpet beskæftigelseskrav for overhovedet at få ret til sygedagpenge. SF mener, at det vil gøre det endnu vanskeligere for folk at komme ind i det normale system, og det drejer sig vel at mærke om folk, der i forvejen har en svag tilknytning til arbejdsmarkedet. Det gælder f.eks. unge og kontanthjælpsmodtagere. Det ser SF ingen grund til.

Desuden indebærer forslaget, at offentlige arbejdsgivere ikke længere vil modtage refusion for sygedagpenge. Efter de nuværende regler er der refusion efter 13 ugers sygdom. Ændringen vil for SF at se betyde et øget antal afskedigelser på grund af langvarig sygdom. Af den omtalte betænkning fremgår det ganske vist, at offentlige virksomheder traditionelt ikke benytter sig af retten til afskedigelse ved langvarige sygdomsforløb. Under udvalgsarbejdet er det blevet dokumenteret, at dette udsagn ikke er korrekt.

Oprindeligt blev det desuden foreslået, at offentlige arbejdsgivere ikke længere skulle have refusion for barseldagpenge. Det ville efter SF's opfattelse medføre nogle massive ligestillingsproblemer på det offentlige arbejdsmarked. I en situation, hvor flere og flere institutioner og lign. har rammebudgetter, ville det gå